

Ondřej Kepka o sobě hrozně rád říká, že ve fotografii je laik

Současná výstava fotografií ve zlatokorunském klášteře nazvaná Příběhy fotografií vypráví mnohé nejenom o lidech na snímcích, ale také o jejich autorovi Ondřeji Kepkovi.

ZUZANA KYSELOVÁ

Zlatá Koruna/ Ondřej Kepka je herec, režisér, autor několika knih a fotograf v jedné osobě. Ale rovněž tak trochu dobrodruh, kterému učarovalo Českokrumlovsko a Vltava. Jeho nová kniha vznikne i z fotografií, jež jsou v současnosti k vidění v klášteře ve Zlaté Koruně, kde Ondřej Kepka nechyběl při vernisáži.

Jaký je vlastně váš vztah k Českokrumlovku? Jste tu zřejmě častým hostem...

„K jižním Čechám a Českému Krumlovu jsem strašně dlouho nenašel cestu. Ač naše rodina velmi cestovala, neměli jsme dlouho důvod sem jezdit, protože tu nebyl nikdo z příbuzenstva a ani jsme nejedli na dovolenou k Lipnu. Až já byl průkopník poznání tohoto nádherného kraje, který mě totálně oslovil. Zcela mě zasáhl až magickou silou krásy přírody a úžasných tamních památek. To se stalo, když jsem jako student AMU musel povinně absolvovat sjezd Vltavy. Jezdilo se z Lenory do Poněšic, což je docela dost: 70 kilometrů po vodě.“

Měl jste s pobytem na vodě nějaké zkušenosti?

„Byl jsem milovník vody; jezdil jsem k moři, plaval. Ale v životě jsem neseděl na kanoi a nejel po řece. Děsil jsem se toho. Vzal jsem s sebou filmovou kameru (video ještě nebylo), což byla ode mě velká odvaha. A z toho našeho putování jsem natočil film, který mě pak katapultoval z prvního ročníku herectví na filmovou fakultu na studia filmové režie.“

A tehdy na Vltavě jste si zamíloval Českokrumlovsko?

„Dostal jsem se dopředrevolučního temného, zašedlého Českého Krumlova, leč přesto úžasného, projeli jsme Zlatou Korunu a jeli dál na Dívčí Kámen... Mě to tak oslovilo, že jsem začal na vodu jezdit pravidelně, pak i do Českého Krumlova a tak se zrodil můj vztah a cit k českokrumlovskému regionu. Pak jsem sem natáhl i rodinu, pobývali jsme v Rožmberku, Vyšším Brodě a na dalších krásných místech, hrozně rádi jezdíme k Lipnu.“

Vydáváte se na vodu pořád, nebo už jste vodáctví pověsil na hřebík?

„Každoročně jezdím vodu dál, ale letos poprvé od roku 1988 jsem ještě neseděl v lodi. V září to nahradím při školní vodě, abych si splnil závazek, že musím sjet alespoň jeden úsek.“

Avšak to bývá Vltava?

„Jo, jo. Já jsem jinou řeku ještě nejel, kromě rakouských ledovcových. To bylo ale o něčem úplně jiným. O sportu a

VERNISÁŽ. Ondřej Kepka do Zlaté Koruny rozhodně nezavítal poprvé. Foto:Deník/Zuzana Kyselová

obrovské dřině, nádherném adrenalinovém zážitku. Vltava je pohodové kochání se přírodou, i když člověk i na ní musí být určitým způsobem zdatný, když chce ujet ten velký úsek, který my jezdíme. Nicméně pořád je to legrace, kdežto tam to byl opravdu boj se živlem. Ostatní klasické české řeky a nádherné slovenské řeky jsem ještě nejel, snad to ještě doženu.“

Všude vás zřejmě doprovází fotoaparát. Už jste ho někdy utopil?

„Utopil. Utopil jsem hove Vyšším Brodě. Před vznikem knížky Kumštýři na vodě, právě při té plavbě. Řekl jsem

MOMENTKA. Vlastimil Brodský na snímku Ondřeje Kepky.

Foto: Deník/Zuzana Kyselová

si, že udělám pořádné fotky na vodě a nafotím nějakou sérii. Vzal jsem s sebou dva fotoaparáty. Říkal jsem si, starší budu mít v lodi, a novější, výrazně lepší budu mít zavřený a používat ho budu jenom na suchu. Hned první den jsem ve Vyšším Brodě zariskoval a spadnul do vody i s foťákem. Totálně jsem ho odrovnal. Musel jsem tedy fotit s tím pro mě tehdy naprosto super drahým foťákem, na který jsem dlouho šetřil. Celou dobu jsem trnul,

aby se s ním něco nestalo, taky asi třikrát jsem tam s ním málem zahučel. Ale díky tomu, že jsem tu odvalu měl ho použít, vznikly ty relativně zajímavé fotky, z nichž tady na výstavě sice není ani jedna, ale jsou v knížce Kumštýři na vodě. Po-

mě fotografování baví. Fotím si pro svoji zábavu, mě nikdo nenutí nic fotit, chodím si kde chci a fotím si jen tak. Ne pro někoho. Zkrátka jen sobě pro radost. A tou režie a herectví už jde ztuha.“

řídít fotografie na vodě je daleko náročnější než na souši, ale díky tomu, že jsem s tím foťákem vlezl úplně všude, zachytil jsem třeba Borise Rösnera, jak se vyklopil, nebo jak z legrace dělal, že se topí a manipuloval s lodí po krk v bahně.“

Vypadá to, že jste celkem dobrodružná povaha?

„No, na tohle jo. Při focení se odvážím docela drsných akcí, to přiznávám.“

Zaslechla jsem, že nepovažujete své fotky za vrcholně umělecké?

„Je to tak, protože já jsem nevystudovaný fotograf, ale o fotografiích jsem se hodně dozvěděl na školách. Myslím, že mé fotografie pro někoho nejsou umělecky formálně zpracované, tak bych to řekl. O to víc pro mě mají vypovídací hodnotu dané situace. Moje fotky jsou prostě reportáž. Samozřejmě vím, že podle různých kritérií nejsou dokonalé. Například tady ta fotka pana Brodského je hezká, slušná, ale samozřejmě není to fotka na titul knihy nebo na velký plakát či titul časopisu. Brodský je na ni v montérkách a s kravatou, protože přijel z chalupy na chalupu gratulovat někomu k narozeninám a vzal to jako jako recesi a srandu. Pro mě právě toto má tu hodnotu, ten okamžik je pro mně daleko důležitější než forma. Lidé jsou na mých fotkách zachyceni v přirozených polohách, které řeknou mnohé.“

Kteráz těch mnohačinností, jež děláte, vás baví nejvíce?

„No, to se nedá říci, to bych urazil své dvě hlavní profese. Ale ve fotografii jsem opravdu laik. Já to hrozně rád o sobě říkám, protože mám kde o sobě říkat, že jsem profík. A o to víc

Je čas dovolených a rekreace; také máte volněji, nebo jste pracovníčně vytížen?

„Mám volněji, což znamená, že jsem trochu pracovníčně vytížen, ale ne tak, jako do půlky července, kdy už to bylo opravdu hrozný. Myslím, že jsem to trochu přehnal ten letošní půlrok, ale zase je dobře, že jsem měl možnost dělat moc hezké věci. Mimochodem s panem kastelánem Troupem jsme natočili dokument Obvyčejné životy. Do toho jsem natočil hranou pohádku a deset dílů seriálu Ulice a režíroval divadlo v Mladé Boleslavi. A na začátku ledna natočil ještě povídky do cyklu Bakaláři, takže toho bylo docela dost. Skoro to vypadalo, že tuto výstavu nezvládneme dát dohromady, že nebude čas.“

Jaké máte nejbližší plány?

„Dodělat tu pohádku, chystám knížku z výstavy, jejímž základem budou tyto a další fotky cyklu Příběhy fotografií a potom radůstku. Mojí mámě Gábi Vránové vyjde dvojčedé Moji milí básníci, dvacetidílňný rozhlasový pořad o poezii na CD, kterému jsem dělal rozhlasovou režii. Teď nám to vyjde, a to jsem strašně rád, protože jsem velice kritický vůči své rodině. Opravdu se na mámu a strýce dívám jako režisér na herce, nikoliv jako na příbuzné. Víím, v čem mají své slabiny, ale co máma opravdu umí, tak to je poezie. V její interpretaci je naprosto jedinečná. Mrzí mě, že to neví víc lidí, i když se svým pořadem jezdila po celé republice. To CD bude i velmi didaktická věc pro školy.“

A zpovzdálí pomáhám své přítelkyni mezosopranistce Andree Kalivodové, která se teď chystá na veliké turné po celém světě se svou milovanou Carmen.“